

Arrest

nr. 313 632 van 27 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 januari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2024 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 10 maart 2007 in het huwelijk met mevrouw E.D., erkend vluchteling in België. Actueel heeft mevrouw E.D. de Belgische nationaliteit. Tijdens dit huwelijk worden in 2016 en 2022 twee kinderen geboren.

1.2. Op 18 september 2008 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een elektronische A-kaart, in functie van zijn echtgenote.

1.3. Op 5 september 2011 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een elektronische B-kaart, geldig tot 1 september 2016.

1.4. Op 31 oktober 2015 brengen de Zweedse autoriteiten België ervan op de hoogte dat verzoeker in hun land werd veroordeeld voor verkeersovertredingen, voor rijden onder invloed en voor feiten van drugscriminaliteit, dat hij door hen werd uitgewezen op 2 juli 2014 en dat zij hem seinden in het Schengeninformatiesysteem (hierna: het SIS) onder artikel 24 van de Verordening (EU) 2018/1861 van het Europees Parlement en de Raad van 28 november 2018 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem (SIS) op het gebied van grenscontroles, dit tot 2 juli 2022. Zij vragen of België wenst dat zij de SIS-seining ongedaan maken of dat België overweegt om verzoekers verblijfstitel af te nemen. Zij maken er nog melding van dat verzoeker zich op dezelfde dag aanmeldde bij de Sloveense grenscontrole met zijn paspoort en zijn Belgische verblijfskaart.

1.5. Op 23 november 2015 komt verzoeker aan op de nationale luchthaven van Zaventem, met een vlucht uit Tirana, Albanië. Hij wordt tegengehouden aan de grens, omdat hij door Zweden werd geseind in het SIS. Omwille van zijn geldige B-kaart en zijn huwelijk met een Belgische onderdaan wordt hij op 24 november 2015 toegelaten tot het grondgebied.

1.6. Verzoeker wordt op 3 december 2019 opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis na zijn uitlevering door Noorwegen en om zijn in dit laatste land opgelopen strafrechtelijke veroordelingen van 29 juni 2018 en 12 september 2018 voor de smokkel van 180 kilogram cannabis en verkrachting van een meerder-jarige verder uit te zitten.

1.7. Op 20 april 2020 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van een van zijn minderjarige kinderen met de Belgische nationaliteit. Op 22 september 2020 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, omdat verzoeker door zowel Zweden als Noorwegen staat geseind ter fine van weigering van toegang tot het Schengengrondgebied en omdat geen zodanige afhankelijkheids-verhouding met zijn kind blijkt dat hem een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) moet worden toegekend. Bij arrest nr. 249 198 van 16 februari 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.8. Op 19 april 2021 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van een van zijn minderjarige kinderen met de Belgische nationaliteit. Op 22 september 2021 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, op dezelfde gronden als de vorige weigeringsbeslissing. Bij arrest nr. 276 353 van 23 augustus 2022 verwerpt de Raad het tegen de beslissing van 22 september 2021 ingestelde beroep.

1.9. Op 4 september 2021 richt verzoeker brieven aan de Noorse en Zweedse Immigratiediensten om het inreisverbod op te heffen. De Noorse autoriteiten antwoorden op 29 oktober 2021 dat een verzoek tot nietigverklaring van de inschrijving in het SIS voor het Schengengrondgebied zonder toegang tot Noorwegen gebeurt wanneer een andere buitenlandse overheid hem een verblijfsvergunning verleent en dat de buitenlandse overheid vervolgens overeenkomstig artikel 25 van de Schengenuitvoerings-overeenkomst een verzoek dient te sturen naar de Noorse autoriteiten om de registratie te annuleren. Verder lichten de Noorse autoriteiten toe dat verzoeker voor een annulatie van de registratie in Noorwegen een aanvraag moet indienen bij de Noorse ambassade.

1.10. Op 2 september 2022 en op 4 oktober 2022 deelt verweerder aan verzoeker mee dat uit de SIS-databank blijkt dat verzoeker nog steeds SIS-geseind staat door Noorwegen (artikel 24 SIS II). Hij staat niet langer SIS geseind door Zweden.

1.11. Op 8 augustus 2023 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van een van zijn minderjarige kinderen met de Belgische nationaliteit. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 31 januari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.08.2023 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voornaam: [N.]

Nationaliteit: Albanië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 08.08.2023 gezinshereniging aan in functie van zijn minderjarige zoon [K.A.] (RR [...]), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Er dient, naast de voorwaarden conform artikel 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene op het moment van indiening van de aanvraag tot gezinshereniging het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod genomen door de Zweedse én Noorse autoriteiten. Hij staat geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II), en dit met een initiële duurtijd tot 02.07.2022. Betrokkene werd door enerzijds door Zweden (S000000002656900001) en anderzijds door Noorwegen (NO0003036972970000001) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd tot respectievelijk 02.07.2022 en 14.03.2022 in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verkeersinbreuken, rijden onder invloed, zware feiten van drugssmokkel en ernstige drugsfeiten in Zweden. Hij werd hiervoor veroordeeld en kreeg een gevangenisstraf van 3 jaar en 6 maanden. Ten gevolge van deze ernstige feiten werd hem een inreisverbod van 8 jaar opgelegd en werd hij SIS-geseind. In Noorwegen werd er op 04.02.2014 een DNA-hit vastgesteld op zijn naam voor een seksuele misdaad (verkrachting). Hij werd tevens veroordeeld tot gevangenschap voor het smokkelen van drugs (180kg cannabis) en werd voor deze feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van in totaal 8 jaar en 6 maanden.

Er kan uit het dossier niet blijken dat betrokkene het inreisverbod heeft gerespecteerd, noch kan blijken dat hij de opheffing van de inreisverboden zou hebben bekomen. Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan voormelde inreisverboden en dient hij de Schengenzone te verlaten, minstens tot op het moment dat de opheffing van de inreisverboden zou worden bekomen of dat de termijn van de inreisverboden werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren. In deze dient ook worden opgemerkt dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht heeft met de betekening ervan, en dat de termijn van een inreisverbod bovendien pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie - C-225/16 van 26.07.2017).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene vader is van twee Belgische minderjarige kinderen, [K.A.] (RR [...]) en [K.A.] (RR (0) [...]). Dit geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind(eren) bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kind(eren) niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat de moeder van de kinderen, [D.E.] (RR [...]) niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van de kinderen alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) al dan niet tijdelijk, alleen te dragen; zij stond immers ook alleen in voor de zorgen van het andere kind, minstens sinds 01.04.2016 tot toekenning van het elektronisch toezicht aan betrokkene. Betrokkene zat immers sinds 01.04.2016 in gevangenschap, eerst in Noorwegen en na uitlevering op 3.12.2019 in België. Er werd elektronisch toezicht toegekend aan meneer (cfr. vonnis SURB dd. 28.12.2020). Evenwel kan geenszins blijken dat betrokkene inmiddels de voornaamste zorgdrager zou zijn over zijn kind(eren), noch dat deze gedwongen zouden worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten wanneer betrokkene zijn verplichting zou naleven om het grondgebied van België en van de Europese Unie te verlaten. Uit het dossier blijkt verder dat mevr. [D.] sedert 2004 ononderbroken in België heeft gewoond. Zij heeft de Belgische nationaliteit verworven op 15.06.2012. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkenes aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkenes aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat zijn kind(eren) verder zou(den) kunnen verblijven in België. De kind(eren) zijn nog voldoende jong zodat redelijkerwijze kan verondersteld worden dat zij zich makkelijk aan veranderende omstandigheden zal kunnen aanpassen. Er

liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie, er is ondersteuning allerhande (van medische tot opvang) in België waar mevr. [D.] evengoed gebruik kan van maken net als alle andere inwoners van België om de kind(eren) alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren.

Tot slot kan worden opgemerkt dat er evenmin sprake is van een financiële afhankelijkheid ten aanzien van betrokkene. Uit het dossier blijkt dat referentiepersoon in het verleden klaarblijkelijk financieel ondersteund wordt/werd door een derde persoon dewelke in de VSA verblijft. Er kan redelijkerwijs verondersteld worden deze steun ook kan verdergezet worden als meneer niet in België verblijft. Op één storting na dateren alle voorgelegde stortingen immers allen van 2018 en 2019. Er kan niet blijken dat deze ondersteuning heden een einde zou hebben gekend dan wel verderloopt of indien nodig niet opnieuw zou kunnen worden opgezet. Verder kan blijken dat mevrouw in staat is te werken en dus in het levensonderhoud van zichzelf en referentiepersoon te voorzien. Betrokkene kan verder contacten onderhouden. Verder, niets sluit uit dat er een contactregeling kan worden getroffen, zoals geruime tijd ook bezoeken aan hem werden gepland in de gevangenis. Minstens tot op het moment dat hij de inreisverboden heeft gerespecteerd - of de opheffing zou hebben verkregen - en hij legaal kan terugkeren naar de Schengenzone en/of België. Voormelde redenering gaat ook op met betrekking tot betrokkene's echtgenote, mevrouw [D.]. Ook zij kan op die wijze contacten met betrokkene onderhouden, net zoals ze wellicht dienden te doen tijdens de gevangenschap van betrokkene in Noorwegen. Uit niets blijkt dat betrokkene's echtgenote of hun kind zelf lichamelijke of emotionele gezondheidsproblemen zouden kennen. Ook blijkt uit niets dat betrokkene of zijn echtgenote niet zelfstandig zouden kunnen functioneren. Zoals reeds eerder gesteld is betrokkene sinds 01.04.2016 ononderbroken opgesloten geweest in de gevangenis, eerst in Noorwegen, en dus ver weg van huis, en sinds 03.12.2019 in België. Sinds vermoedelijk december 2020 / januari 2021 (exacte datum van activatie is niet gekend) staat betrokkene onder elektronisch toezicht, maar dit impliceert niet dat er heden wel sprake zou zijn van een afhankelijkheidsrelatie zodat huidige beslissing niet zou mogen worden genomen. Het Hof van Justitie benadrukt bovendien in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Tevens dient benadrukt te worden dat betrokkene's gezinsleven is ontstaan op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond, en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in de Schengenzone verbleef. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht is er principieel géén mogelijkheid tot toegang of verblijf in de Schengenzone is. Betrokkene en zijn echtgenote konden er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene, en het stichten van een gezin in die zin al vanaf het begin precair was. Bovendien het feit dat de vrouw en de kinderen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene's kind ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij op het moment van de aanvraag gezinshereniging nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is door de Zweedse autoriteiten en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Betrokkene dient de inreisverboden te respecteren."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft er voor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moeten in de synthesesamenvatting “alle aangevoerde middelen worden samengevat”. Overeenkomstig het zevende lid van dit wetsartikel doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verder uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en dit “zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”. In de synthesesamenvatting dienen aldus de in het verzoekschrift geformuleerde middelen waarvan de vreemdeling niet wenst af te zien nadat hij kennis heeft genomen van het administratief dossier en van de eventuele nota met opmerkingen van de tegenpartij, en de repliek van de vreemdeling op dat dossier en op die nota, bij elkaar te worden gebracht (*Parl.St. Kamer 2012-2013, DOC 53-2572/002, pp. 6-7*). De Raad benadrukt dat het op basis van die samenvatting is, en niet op basis van de in het verzoekschrift in aanmerking genomen formulering van de middelen, dat hij uitspraak doet over de gegrondheid van het annulatieberoep (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 4bis, 40ter, 47/1, 47/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij vat dit middel in zijn synthesesamenvatting samen als volgt:

“Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheids-plicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat verwezen wordt naar artikel 40bis, 40ter, 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker gezinshereniging heeft aangevraagd met zijn minderjarige zoon, die van Belgische nationaliteit is.

Dat verwerende partij stelt dat verzoeker op het moment van de aanvraag tot gezinshereniging het voorwerp uitmaakte van inreisverboden genomen door de Zweedse en Noorse autoriteiten. Hij zou geseind staan als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied en dit met duurtijd tot 2 juli 2022. Verzoeker werd volgens verwerende partij enerzijds door Zweden en anderzijds door Noorwegen ter fine van weigering van toegang gesignaleerd tot respectievelijk 2 juli 2022 en 14 maart 2022 in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen.

Aangezien verwerende partij zelf aangeeft dat de inreisverboden slechts geldig waren tot uiterlijk juli 2022.

Dat verzoeker dan ook niet begrijpt waarom verwerende partij stelt dat hij op het moment van indiening van de aanvraag voorwerp uitmaakte van een inreisverbod.

Verwerende partij heeft dit niet afdoende gemotiveerd, laat staat duidelijk gemaakt.

Verwerende partij heeft nagelaten deugdelijk onderzoek te voeren naar de inreisverboden en de looptijd ervan.

Dat verzoeker tevens verwijst naar rechtspraak die stelt dat verwerende partij verplicht is om het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding te onderzoeken en om een belangenafweging te maken van het recht op een gezinsleven.

Dat dit onvoldoende is gebeurd en niet is gemotiveerd.

Dat niet alleen een afhankelijkheidsonderzoek moet gebeuren, maar ook dat er een belangenafweging gemaakt moet worden van het recht op een gezinsleven en het hoger belang van het kind, in het licht van de artikelen 7 en 24 Handvest van de Grondrechten (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, K.A. e.a. t. België, §§ 71 en 107).

Dat verwerende partij geen rekening houdt met het recht op een gezinsleven en het hoger belang van het kind.

Dat verwerende partij verwijst naar veroordelingen.

Dat verzoeker in de gevangenis heeft verbleven voor drugsfeiten en verkeersinbreuken.

Dat verzoeker op dit moment volop bezig is met zijn re-integratie in de samenleving. Hij heeft een arbeidsovereenkomst gesloten met [T.] BV.

Verzoeker heeft begeleiding gevolgd bij het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg (CGG) en het Centrum Algemeen Welzijn (CAW).

Verzoeker heeft lessen Nederlands gevolgd en hij heeft het inburgeringstraject doorlopen.

Verzoeker wenst vooruit te kijken naar de toekomst en hoopt dat hij dit samen met zijn gezin kan doen.

Dat uit de bijgebrachte stukken blijkt dat verzoeker zijn best doet om bij te dragen aan de maatschappij. Verzoeker meent dan ook dat deze veroordelingen niet mogen worden aangewend om zijn aanvraag tot gezinshereniging te weigeren.

Dat verzoeker de vader is van de referentiepersoon.

Dat er tevens een afhankelijkheidsverhouding is tussen verzoeker en zijn minderjarig kind.

Dat men rekening dient te houden met het belang van het kind.

Dat verzoeker verschillende bewijzen bijbrengt die deze afhankelijkheidsverhouding aantonen.

Hij toont aan dat hij al geruime tijd verblijft bij zijn echtgenote en zijn kinderen.

Dat duidelijk is dat uit deze afhankelijkheidsrelatie een afgeleid verblijfsrecht dient te volgen.

Dat verzoeker op vaste basis contact heeft met zijn kinderen sinds 2019. Dat hij eind december 2020/ begin januari 2021 opnieuw is ingetrokken bij het gezin. Dat de kinderen aldus gewoon zijn aan zijn aanwezigheid en dat het een grote schok zou zijn als hij plotsklaps uit hun leven zou verdwijnen.

Dat verwerende partij stelt dat de moeder van het kind grotendeels instaat voor de dagelijkse zorgen van de kinderen en dat het feit dat verzoeker in de gevangenis heeft gezeten hier de reden voor is. Dat dit echter niet correct is. Dat verzoeker altijd zijn zorgtaken heeft opgenomen wanneer hij hiertoe in de mogelijkheid was. Dat hij al meer dan 3 jaar inwoont bij zijn gezin.

Dat verwerende partij geen rekening houdt met deze gegevens.

Dat deze bovenvermelde beginselen worden geschonden in samenhang met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen nu de bestreden beslissing besluit dat verzoeker noch afdoende heeft aangetoond dat zijn aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen, noch afdoende te hebben bewezen dat er sprake zou zijn van een financiële afhankelijkheid ten aanzien verzoeker.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4)

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheid-plicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat op basis van de flagrante schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). In bestreden beslissing worden de overwegingen in rechte en in feite die tot het nemen van deze beslissing hebben geleid overzichtelijk weergegeven. De gegeven motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Bij lezing van deze bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is hiermee bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.3. In de mate dat verzoeker overgaat tot een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden als ouder van een Belgisch minderjarig kind overeenkomstig artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, nu hij het voorwerp is van inreisverboden die door de Noorse en Zweedse autoriteiten zijn opgelegd. Deze inreisverboden zijn volgens verweerder een grond om de

verblijfsaanvraag te weigeren, nu hij tevens vaststelt dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie met zijn Belgische minderjarige kinderen dat hem een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend op grond van artikel 20 van het VWEU.

3.5. Inzake de door Noorwegen en Zweden opgelegde inreisverboden stelt verweerder concreet als volgt:

“Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene op het moment van indiening van de aanvraag tot gezinshereniging het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod genomen door de Zweedse én Noorse autoriteiten. Hij staat geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II), en dit met een initiële duurtijd tot 02.07.2022. Betrokkene werd door enerzijds door Zweden (S000000002656900001) en anderzijds door Noorwegen (NO0003036972970000001) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd tot respectievelijk 02.07.2022 en 14.03.2022 in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verkeersinbreuken, rijden onder invloed, zware feiten van drugssmokkel en ernstige drugsfeiten in Zweden. Hij werd hiervoor veroordeeld en kreeg een gevangenisstraf van 3 jaar en 6 maanden. Ten gevolge van deze ernstige feiten werd hem een inreisverbod van 8 jaar opgelegd en werd hij SIS-geseind. In Noorwegen werd er op 04.02.2014 een DNA-hit vastgesteld op zijn naam voor een seksuele misdaad (verkrachting). Hij werd tevens veroordeeld tot gevangenschap voor het smokkelen van drugs (180kg cannabis) en werd voor deze feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van in totaal 8 jaar en 6 maanden.

Er kan uit het dossier niet blijken dat betrokkene het inreisverbod heeft gerespecteerd, noch kan blijken dat hij de opheffing van de inreisverboden zou hebben bekomen. Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan voormelde inreisverboden en dient hij de Schengenzone te verlaten, minstens tot op het moment dat de opheffing van de inreisverboden zou worden bekomen of dat de termijn van de inreisverboden werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren. In deze dient ook worden opgemerkt dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht heeft met de betekening ervan, en dat de termijn van een inreisverbod bovendien pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie - C-225/16 van 26.07.2017).”

3.6. Verzoeker betoogt, onder meer, dat verweerder heeft nagelaten een deugdelijk onderzoek te voeren naar de inreisverboden en de looptijd ervan. Hij wijst er op dat verweerder zelf aangeeft dat de inreisverboden slechts geldig waren tot uiterlijk 2022 en geeft aan dat verweerder niet aantoont dat hij op het moment van zijn aanvraag nog het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod, zoals verweerder nochtans voorhoudt in zijn beslissing.

3.7. Deze kritiek wordt door verweerder in zijn nota met opmerkingen beantwoord als volgt:

“[...]

Geheel terecht merkt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in dit kader evenwel op dat het niet volstaat dat de verzoekende partij voldoet aan de krachtens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, nu de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod:

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene op het moment van indiening van de aanvraag tot gezinshereniging het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod genomen door de Zweedse én Noorse autoriteiten. Hij staat geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II), en dit met een initiële duurtijd tot 02.07.2022. Betrokkene werd door enerzijds door Zweden (S000000002656900001) en anderzijds door Noorwegen (NO0003036972970000001) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd tot respectievelijk 02.07.2022 en 14.03.2022 in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

De verzoekende partij meent dat voormelde motivering ontoereikend is, nu de inreisverboden slechts geldig zouden geweest zijn tot uiterlijk juli 2022. Met dergelijke kritiek gaat de verzoekende partij evenwel volledig voorbij aan de volgende overweging van de bestreden beslissing:

“Er kan uit het dossier niet blijken dat betrokkene het inreisverbod heeft gerespecteerd, noch kan blijken dat hij de opheffing van de inreisverboden zou hebben bekomen. Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan voormelde inreisverboden en dient hij de Schengenzone te verlaten, minstens tot op het moment dat de

opheffing van de inreisverboden zou worden bekomen of dat de termijn van de inreisverboden werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren. In deze dient ook worden opgemerkt dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht heeft met de betekening ervan, en dat de termijn van een inreisverbod bovendien pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België heeft verlaten (arrest *Ouhrami* Hof van Justitie – C-225/16 van 26.07.2017)."

Hoewel in de bestreden beslissing een materiële misslag staat, nu overeenkomstig het arrest *Ouhrami* van het Hof van Justitie de termijn van een inreisverbod slechts aanvang neemt vanaf de datum van vertrek van het Schengengrondgebied (en dus niet enkel het Belgische grondgebied), doet zulks geen afbreuk aan het feit dat de bestreden beslissing wel degelijk op afdoende wijze motiveert dat het essentieel is dat 1) gevolg werd gegeven aan het inreisverbod, dan wel 2) een opheffing werd bekomen van de opgelegde inreisverboden, dit opdat de verzoekende partij op heden reeds een aanvraag tot gezinshereniging op het Schengengrondgebied (i.e. België) zou kunnen indienen.

Verweerder laat ter zake gelden dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *Ouhrami* heeft benadrukt dat de termijn van een inreisverbod pas bij het verlaten van het grondgebied kan ingaan, en dat het belangrijk is dat dit startpunt door alle Lidstaten gelijk wordt toegepast, en dit omdat de Richtlijn 2008/115/EG net een harmonisatie van het terugkeerbeleid tot doel had.

Het Hof van Justitie overwoog concreet als volgt:

"41 Zoals de advocaat-generaal immers in wezen heeft opgemerkt in punt 49 van haar conclusie, zou, indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht.

42 De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

[...]

48 Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkenen illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 7, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast.

49 Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven."

Ook de Raad van State bevestigde meermaals in deze zin:

R.v.St. nr. 245.653 van 7 oktober 2019:

"Uit het voornoemde arrest van het Hof kan echter, anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen, niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van het meergenoemde arrest van 26 juli 2017 dat een eventueel inreisverbod een middel vormt "om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten" en in punt 52 dat aan deze doelstelling "afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken".

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, "aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden". Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de

lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten. Vermits het Hof deze praktijk in principe toelaat voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, is ze a fortiori toegelaten voor aanvragen om machtiging tot verblijf, zoals te dezen het geval is.”

R.v.St. nr. 240.394 dd. 11.01.2018:

« Afin de donner à l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 précitée une lecture compatible avec l'enseignement de la Cour de justice de l'Union européenne relatif à l'article 11 de la directive 2008/115/CE dont il assure partiellement la transposition, il y a nécessairement lieu d'interpréter le paragraphe 3 de cet article, en ce sens que l'interdiction d'entrée qui « complète » une décision de retour existe et a force obligatoire dès le jour de la notification de la décision d'interdiction d'entrée mais que le délai pour lequel l'interdiction d'entrée a été fixée ne commence à courir qu'après que l'intéressé a effectivement quitté le territoire. »

Vrije vertaling:

“Teneinde aan het artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 een uitlegging te geven die verenigbaar is met de zienswijze van het Hof van Justitie van de Europese Unie over het artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG, waarvan voormeld wetsartikel de gedeeltelijke omzetting vormt, moet de derde paragraaf van dit artikel noodzakelijkerwijs worden geïnterpreteerd in die zin dat het inreisverbod dat 'gepaard gaat met' een terugkeerbesluit, bestaat en een dwingend karakter heeft vanaf de dag waarop het inreisverbod wordt betekend, maar waarbij de vastgestelde duur van dit inreisverbod slechts begint te lopen nadat de betrokkene effectief het grondgebied heeft verlaten.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook afdoende waarom de inreisverboden nog steeds t.a.v. de verzoekende partij kunnen worden ingeroepen, dit in het kader van de door haar ingediende aanvraag tot gezinshereniging, met name omdat de verzoekende partij het Schengengrondgebied -ondanks de meerder betekende inreisverboden- nog steeds niet verlaten heeft.”

3.8. De Raad stelt vast dat verweerder de bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat “[u]it nazicht van het dossier” blijkt dat verzoeker “op het moment van indiening van de aanvraag tot gezinshereniging het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod door de Zweedse én Noorse autoriteiten”. Hiervoor verwijst hij naar de vaststelling dat verzoeker “staat geseind als ontoegankelijk op het Schengen-grondgebied (Art. 24 S.I.S. II)” en dit tot respectievelijk “02.07.2022 en 14.03.2022”.

Echter moet worden vastgesteld dat dit motief geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Immers blijkt de laatste raadpleging door verweerder van de SIS-databank te dateren van september of oktober 2022, waarbij werd vastgesteld dat verzoeker niet langer SIS-geseind staat door Zweden, maar wel nog door Noorwegen. De thans voorliggende aanvraag tot gezinshereniging dateert evenwel van 8 augustus 2023. Het gegeven dat verweerder stelt dat verzoeker staat geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied door Zweden en Noorwegen tot respectievelijk 2 juli 2022 en 14 maart 2022 kan enkel maar bevestigen dat verweerder blijkbaar heeft nagelaten om naar aanleiding van de meest recente aanvraag tot gezinshereniging een nieuwe opzoeking in de SIS-databank door te voeren om zich ervan te verzekeren dat verzoeker nog steeds staat geseind wegens weigering van toegang en verblijf. Door een raadpleging van zijn eigen dossier had verweerder ook kunnen vaststellen dat alvast wat Zweden betreft dit niet langer het geval blijkt te zijn.

De vaststellingen dringen zich dus op enerzijds dat verweerder verkeerdelijk voorhoudt dat verzoeker door Zweden nog steeds SIS-geseind staat en anderzijds dat zijn vaststelling dat verzoeker actueel nog steeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod door Noorwegen dat maakt dat hij evenmin toegang heeft tot het gehele Schengengrondgebied niet wordt ondersteund door een recente raadpleging van de SIS-databank.

In zijn beslissing heeft verweerder vervolgens nog gemotiveerd dat niet blijkt dat verzoeker het inreisverbod voor Zweden en Noorwegen heeft gerespecteerd en evenmin dat hij de opheffing van deze inreisverboden heeft verkregen en dat hij bijgevolg gevolg dient te geven aan deze inreisverboden. Hij benadrukt dat de inreisverboden bestaan en bindende kracht hebben. Echter neemt verweerder met deze verdere motivering opnieuw als uitgangspunt dat verzoeker nog steeds SIS-geseind staat en het inreisverbod of de inreisverboden nog steeds geldig zijn en dit voor het gehele Schengengrondgebied, waarvan reeds werd gesteld dat dit uitgangspunt geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Het kan ook niet worden uitgesloten dat de Noorse autoriteiten bv. op vraag van verzoeker het inreisverbod hebben opgeheven, en vervolgens de SIS-seining ongedaan hebben gemaakt. Verweerder had dit eenvoudigweg kunnen nagaan door, zoals hij dit in het verleden deed, een opzoeking te doen in de SIS-databank, wat hij volgens de voorliggende stukken echter naliët.

In wezen steunt verweerder zich op een veronderstelling dat de inreisverboden nog steeds geldig zouden zijn omdat verzoeker het Schengengrondgebied niet heeft verlaten, maar van een zorgvuldig handelende overheid die een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belgisch minderjarig kind afwijst omdat de aanvrager door een andere Schengenlidstaat staat gesignaleerd wegens weigering van toegang en verblijf mag worden verwacht dat deze zijn beslissing steunt op een recente controle van de SIS-databank om met

zekerheid te kunnen vaststellen dat de aanvrager actueel nog steeds onder een verbod van binnenkomst en verblijf op het Schengengrondgebied, ingevolge een beslissing van een andere lidstaat, staat.

De bestreden beslissing steunt aldus niet op een correcte en zorgvuldige feitenvinding. Het verweer in de nota met opmerkingen doet, gelet op wat voorafgaat, geen afbreuk aan deze vaststelling.

3.9. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

3.10. Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van dit middel, of van de overige middelen, dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 januari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------	--

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN

I. CORNELIS